

ע"פ 7173/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 7173/14

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט צ' זילברטל

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת מיום
09.09.2014 בתיק פח 016316-02-14

תאריך הישיבה: כ"ד בסיוון תשע"ה (11.6.2015)

בשם המערער: עו"ד ויסאם לידאוי
בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן
בשם שירות המבחן למבוגרים: גב' ברכה וייס

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

א. ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (סגן הנשיא ת' כתילי, השופט א' קולה והשופט ד' צרפתי) בתפ"ח
16316-02-14 מיום 9.9.14, בגדרו הושת על המערער עונש של שמונה שנות מאסר בפועל, בגין עבירות אלימות ומין נגד אשתו;
המתלוננת.

ב. המערער והמתלוננת התארסו בשנת 2010 ונישאו ביום 2013. ביום 24.4.14 הוגש נגד המערער כתב אישום אשר המעשים המפורטים בו יובאו להלן ככתבם וכלשונם:

"(1) במהלך שנת 2010 או בסמוך לכך, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, בסמוך לאחר אירוסיהם, סטר הנאשם על פניה של המתלוננת בבית הוריו, ואמו של הנאשם משכה את שערות ראשה; (2) בתאריך 6.10.13 פרץ ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת. עקב כך, שבר הנאשם את מכשיר הטלפון הסלולרי של המתלוננת והיכה אותה על פניה ולחייה. באותם נסיבות, הביע הנאשם ספק בבתוליה של המתלוננת ודרש ממנה לבצע בדיקה רפואית. המתלוננת מילאה אחר מצוותו של הנאשם; (3) בתאריך 8.10.13 היכה הנאשם את המתלוננת בפניה באמצעות אגרופיו; (4) עקב מעשיו של הנאשם, נרגמו למתלוננת חבלות, נפיחות, כאבים עזים ורגישות במישוש בסנטר ובזוית הלסת מימין והיא פנתה לקבל טיפול במרכז רפואי "פוריה"; (5) במהלך חודש נובמבר שנת 2013 או בסמוך לכך, בתאריך מדויק שאינו ידוע למאשימה, בסמוך לשעה 03:00 בבוקר, התעורר הנאשם משנתו וראה את המתלוננת מחזיקה את הטלפון הסלולרי שלו. הנאשם לקח את הטלפון מידיה של המתלוננת וחזר לחדר השינה. המתלוננת הלכה בעקבות הנאשם וביקשה לדעת מדוע הוא לוקח ממנה את הטלפון. בתגובה, נטל הנאשם חגורה ממכנסיו שהיו מונחים על ספה בחדר, והיכה באמצעותה את המתלוננת. כתוצאה מהמכות נגרמו למתלוננת סימני חבלה על רגליה; (6) בסוף חודש נובמבר שנת 2013 או בסמוך לכך, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, בבית, היכה הנאשם את המתלוננת באמצעות אגרופיו בעינה וסטר לה על אוזנה. הנאשם אף הטיח את ראשה של המתלוננת בקיר בבית. אימו של הנאשם הגיעה אל הבית, תפסה את ראשה של המתלוננת, דרכה על ראשה עם רגליה וקיללה אותה; (7) כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למתלוננת נפיחות בעין וכאבים עזים באוזן. המתלוננת ביקשה מהנאשם לפנות לקבלת טיפול רפואי והנאשם סירב בטענה כי אז יחשפו מעשיו במתלוננת. כשבועיים לאחר מכן, כאשר סימני החבלה כבר לא ניכרו על פניה של המתלוננת אך לפי שהיא סבלה עדיין מכאבים עזים באוזנה, ביקשה המתלוננת את אישורו של הנאשם לפנות לקבלת טיפול רפואי והוא אישר זאת; (8) במהלך חודש דצמבר שנת 2013 או בסמוך לכך, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, שהו המתלוננת והנאשם בבית אחותה של המתלוננת ב..... המתלוננת פנתה אל הנאשם והתלוננה על כך שהוא אינו מקיים איתה יחסי מין וגניליים. בתגובה, הנאשם תפס את המתלוננת מצווארה עם שתי ידיו וזרק עליה כרית; (9) במהלך חודש דצמבר שנת 2013 או בסמוך לכך, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, כעס הנאשם על המתלוננת ועמד להשליך עליה אגרטל. המתלוננת, שחששה ממעשי הנאשם, אחזה בידו ובעטה ברגלו. הנאשם השליך את האגרטל על הרצפה וחנוק את המתלוננת באמצעות ידיו עד אשר המתלוננת בעטה בו באשכיו; (10) במהלך חודש דצמבר שנת 2013 או בסמוך לכך, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, כעס הנאשם על המתלוננת, צעק עליה ובעט באמצעות רגליו בבטנה. המתלוננת ברחה לבית הוריו של הנאשם. הנאשם דלק בעקבות המתלוננת, נכנס אל בית הוריו, אחז בשערה של המתלוננת, גרר אותה בשערותיה והורה לה לצאת מבית הוריו; (11) בתאריך 27.1.14 הגיעה המתלוננת אל ביתה מלווה באמה, אחותה ובעלה של האחות. אמה של המתלוננת פנתה אל הנאשם ושאלה לפשר התנהגותו כלפי בתה. בתגובה, החל הנאשם לצעוק על המתלוננת. בחששה מהנאשם, פנתה ללכת אל חדר השינה. הנאשם הלך אחרי המתלוננת, אחז בה, חנק אותה והטיח את ראשה בקיר. בהמשך, היכה הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיו יחד עם אמו אשר משכה את שערות ראשה ודחפה את אצבעותיה לתוך העיניים של המתלוננת. הנאשם, יחד עם אמו ואחיותיו, המשיכו להכות את המתלוננת באמצעות ידיהם עד אשר הצליחה המתלוננת להימלט מן הבית ולברוח לבית דודו של הנאשם; (12) הנאשם רדף אחרי המתלוננת עד לבית דודו, נכנס דרך הכניסה האחורית, תפס את המתלוננת, חנק אותה, סטר על פניה, קילל וגידף אותה; (13) כתוצאה ממעשי הנאשם, אמו ואחיותיו נגרמו למתלוננת אודם ושריטות סביב עין ימין, וכן שפשופים ושריטות על לחייה, צווארה ואפה; (14) במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, במהלך חודש נובמבר שנת 2013 או בסמוך לכך, בשעות הלילה, ישנה המתלוננת

במיטה שבחדר השינה שבבית. הנאשם התקרב אל המתלוננת, אחז בכוח בחלק התחתון של גופה, הפשיל את תחתוניה ודחף את אצבעו בכוח לתוך פי הטבעת שלה. תוך כדי עשותו כן, שרט הנאשם באמצעות ציפורניו את החלק הפנימי של פי הטבעת של המתלוננת. המתלוננת נעורה משנתה מתוך כאב והפצירה בנאשם שיחדל ממעשיו תוך שאמרה לו שמעשיו מסבים לה כאב. הנאשם תפס בשערות ראשה של המתלוננת ומשך אותן בחוזקה והמשיך והחדיר את אצבעו לפי הטבעת של המתלוננת שוב ושוב. המתלוננת בכתה וצרחה מכאבים ורק אז נאות הנאשם להניח לה; (15) כשבועיים לאחר המקרה המתואר לעיל, נמה המתלוננת במיטה שבחדר השינה. המתלוננת נעורה משנתה כשהיא חשה את הנאשם נוגע בחלק התחתון של גופה. הנאשם ירק על ידו, הרטיב באמצעות הרוק את איבר מינו, אחז את המתלוננת בבטנה, החזיק את איבר מינו בידו וניסה להחדירו לתוך פי הטבעת של המתלוננת בניגוד לרצונה. המתלוננת ביקשה מהנאשם כי יחדול ממעשיו בה ולבסוף הפילה את עצמה מהמיטה כדי למנוע מהנאשם להחדיר את איבר מינו לתוך פי הטבעת שלה; (16) כשבוע לאחר המקרה המתואר, ישנה המתלוננת במיטה שבחדר השינה בבית הנאשם התקרב אל המתלוננת הישנה, נישק אותה בצווארה ומישש את גופה. המתלוננת שסברה כי הנאשם חפץ לקיים איתה יחסי מין ואינליים, הורידה את תחתוניה. הנאשם נצמד בגופו אל גופה של המתלוננת, החזיק אותה בכוח בבטנה וניסה להחדיר את איבר מינו לתוך פי הטבעת שלה. המתלוננת אמרה לנאשם כי היא אינה מסכימה לקיים עימו יחסי מין אנאליים. הנאשם אחז בכוח את המתלוננת בבטנה, משך את שערותיה וניסה שוב להחדיר את איבר מינו לתוך פי הטבעת שלה. כל זאת, בניגוד לרצונה של המתלוננת. המתלוננת הצליחה להימלט מבין ידיו וזרקה עצמה מהמיטה; (17) במעשיו האמורים לעיל, הנאשם תקף את המתלוננת וגרם לה חבלה של ממש, שלא כדין באמצעות ידיו, רגליו וכן באמצעות חגורה (בחלק מן המקרים בצוותא). כמו כן, במעשיו האמורים לעיל הנאשם תקף את המתלוננת שלא כדין (בחלק מן המקרים בצוותא). כמו כן במעשיו האמורים לעיל, ביצע הנאשם מעשה סדום במתלוננת, שלא בהסכמתה החופשית, וניסה לבצע מעשה סדום במתלוננת שלא בהסכמתה החופשית בשני מקרים נוספים".

ג. כתב האישום ייחס למערער את העבירות הבאות: מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; שתי עבירות של ניסיון למעשה סדום לפי סעיפים 347(ב), 345(א)(1) ו-25 לחוק; מספר עבירות של תקיפת בן זוג בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380, 382(ג) ו-29 לחוק; ומספר עבירות של תקיפת בן זוג בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379, 382(ב)(1) ו-29 לחוק.

ד. ביום 24.4.14 הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער - על פי הודאתו - בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. לקראת גזר-הדין עיין בית המשפט בתסקיר שירות המבחן למבוגרים, בו תואר, כי המערער בן משפחה בעלת רקע קשה, שירת בצה"ל, נטל אחריות מלאה על מעשיו והביע צער וחרטה, אך כי הוא בעל תפיסות מגדריות נוקשות באשר למקומם של המינים במשפחה, וגישה אלימה; נאמר כי גם אם יש שינוי מסוים בהבנת המערער לאשר אירע, יש צורך בטיפול אינטנסיבי למניעת הישנות, ועל כן נדרשת ענישה מוחשית הרתעתית, ועמה טיפול ייעודי. בית המשפט עיין גם בתסקיר נפגעת עבירה, בו צוין, כי המתלוננת סובלת מבעיות גופניות ונפשיות בעקבות מעשי המערער, וכי היא מתקשה להמשיך במסלול חייה. מתוארים תסמיני דיכאון קשים ואורח חיים טראומתי התלוי רגשית בסיום ההליך המשפטי.

ה. ביום 9.9.14 נגזר הדין. בית המשפט בחן בפרטות את כל רכיבי הטיעונים לעונש מזה ומזה, וקבע מתחם שבין 6.5 ל-13 שנות מאסר וכן מתחם קנס. לאחר שקלול סבר בית המשפט כי יש להעמיד את העונש קרוב לקצה התחתון של המתחם, בהתחשב בקבלת האחריות, במצב משפחת המוצא, בהודיה ובהעדר עבר פלילי. על כן גזר בית המשפט על המערער שמונה שנות מאסר בפועל; שתי שנות מאסר על תנאי, שיופעלו אם יורשע בעבירת מין או עבירה מסוג פשע במשך שלוש שנים מיום שחרורו; 12 חודשי

מאסר על תנאי שיופעלו אם יורשע בעבירה של אלימות פיסית נגד הגוף במשך שלוש שנים מיום שחרורו; פיצויים למתלוננת בסך 50,000 ש"ח, אשר ישולמו ב-10 תשלומים חודשיים רצופים; קנס בסך 2,000 ש"ח או 20 ימי מאסר; הקנס ישולם בארבעה תשלומים חודשיים רצופים ושנים.

הערעור

ו. בערעור - מיום 27.10.14 - שתי טענות עיקריות. ראשית נטען, כי המערער לא ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, והודאתו נבעה מתוך טעות שהתבסס על תשתית עובדתית לקויה. לשיטתו, בא-כוחו דאז הסביר לו, כי אם יודה במעשים האמורים, תושט עליו תקופת מאסר שבין מחצית שנה לשנתיים. לפיכך טוען המערער לכשל בייצוגו, המצדיק את ביטול הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי. עוד קובל המערער על כך שבית המשפט המחוזי לא הסביר לו את משמעות הודאתו, ולא הוקרא בפניו כתב האישום. אציין כבר כעת, כי המערער חזר בו מטענה זו במהלך הדיון בפניו, וויתר על ערעורו לעניין הכרעת הדין. מכל מקום יצוין, כי עיון בפרוטוקול בית המשפט המחוזי מיום 24.4.14 אכן מלמדנו כי המערער - שיוצג על-ידי עורך-דין דובר שפתו - אמר "אני מצהיר כי אני מודע לפרטי ההסדר, אני מודה בעובדות כתב האישום המתוקן. ההסדר נעשה מרצוני החופשי [...]". שנית, המערער טוען, כי העונש שנגזר עליו סוטה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת - ובמיוחד נוכח הודאתו. לטענתו, מתחם הענישה ההולם את העבירות המיוחסות לו נע בין מספר חודשים לשלוש שנים.

ז. לקראת הדיון בפניו התקבל תסקיר משלים של שירות המבחן למבוגרים. בתסקיר מיום 8.6.15 צוין, כי המערער לומד במאסרו להשלמת מבחני הבגרות, ועתיד להשתתף בהליך טיפולי בנושא שליטה בכעסים, אך בשלב זה אינו מעונין להשתתף בטיפול המיועד לתחום עבירות המין, שכן הוא מכחיש את המיוחס לו.

ח. בדיון ביום 11.6.15 השיב בא-כוח המערער לשאלתנו וטען, כי פנה בכתב לבא-כוחו הקודם של המערער לקבלת תגובתו בנוגע לטענת הכשל בייצוג, אך לא הצליח להשיגו. נטען, כי המערער הודה במיוחס לו מבלי לקרוא את פרטי כתב האישום. בא-כוח המערער הפנה גם למספר תקדימים, דומים לכאורה, בהם נגזר עונש קל יותר. מטעם המשיבה נמסר, כי הדבר אמנם אינו מופיע בפרוטוקול, אך בית המשפט המחוזי פנה אל המערער בערבית והסביר לו את פרטי כתב האישום. הודגש, כי העונש שנגזר על המערער התחשב בחרטה שהביע - וזו מוטלת בספק כיון שהמערער לא שילם את הפיצוי למתלוננת והוא מתנער מאחריות למעשים המיוחסים לו. המשיבה ציינה את מצבה הקשה של המתלוננת והפנתה למקרים אחרים, בהם נגזר עונש חמור אף יותר. להצעתנו, הסכים המערער למחול על ערעורו באשר להכרעת הדין, והדיון הסתיים תוך שהוסכם שגזר-הדין יינתן לאחר שהמערער יודיע - תוך 90 יום - כי הותרו הנישואים עם המתלוננת ושולם הפיצוי שנפסק לטובתה בבית המשפט המחוזי. הפרקליטות נתבקשה להודיע אם תסכים להסמיכנו, בהתקיים האמור, להפחתה בעונש לפי שיקול דעתנו. בהודעת המשיבה מיום 22.6.15 נאמר כי למעשה, חרף התנגדות המערער, כבר הותרו ביום 6.6.15 נישואיו למתלוננת בבית הדין השרעי, וכן כי המתלוננת חוששת מפניו ומבקשת כי יורחק לתקופה ארוכה וכי הפיצוי ישולם; המשיבה התנגדה להפחתה. לאחר דחיות ואי עמידה במועדים שולם לבסוף הפיצוי כולו ביום 21.10.15.

הכרעה

ט. המערער הורשע בעבירות חמורות של אלימות במשפחה, לרבות תקיפות מיניות, כלפי רעייתו מייד לאחר נישואיהם. הנפשו מתקוממת למקרא מעשיו של המערער אשר השתמש בכוחו הפיזי העדיף כדי לאמלל את חיי אשתו החלשה ממנו. מעבר לאלימות כלפי המתלוננת, הוסיף המערער חטא על פשע בביצוע מעשה סדום, ובשני נסיונות נוספים לביצוע מעשים דומים. נזדמן לי לומר בעבר, כי

"מדינת ישראל חרתה על דגלה החוקתי את הדאגה לכבודו ולחרותו של כל נברא בצלם – זכר או נקבה, וזו ליבתו ותמציתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. אונס הוא פגיעה בנאנס באשר הוא, בצלם האנוש שלו, ובאוטונומיה הנפשית והגופנית שלו. הכאב, ההשפלה ותחושת חילולו של מבצרו הפרטי האינטימי של האדם – גופו, אין להם מזור" (ע"פ 4164/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ח (2010)).

ואכן, אך טבעי הוא שהמתלוננת מתקשה להחזיר את חייה למסלולם בעקבות התנהגותו של המערער. מדובר בהתנהגות חמורה במיוחד, שכן מגולמת בה מעין הנחה סמויה של החפצת המתלוננת, כמו היתה רכושו של המערער שבידו לעשות בו כרצונו (לעניין זה ראו אורית קמיר "ואם בעל – קנה!": סיפורי 'בעילה' ו'היבעלות' בחוק העונשין" פלילים ז' 121, 149 (תשנ"ט-1998)). יפים לכך דברי השופטת ברק-ארז בע"פ 269/12 פלוני נ' מדינת ישראל (2012):

"המקרה שבפנינו מעיד עד כמה רב המרחק שעברו החברה והמשפט מן הימים, הלא מספיק רחוקים, שבהם אונס על-ידי בן זוג לא נחשב לאונס; בה באותה מידה הוא מעיד כי ימים אלה עדיין אינם רחוקים דיים. במשפט הישראלי זכור כנקודת ציון חשובה פסק דינו של בית משפט זה בע"פ 91/80 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 281 (1980) שבו הובהר – בצורה שהתחדדה בהמשך אף ביתר שאת – כי קיומם של יחסי נישואין אינו מהווה היתר לאונס. לכאורה, מיותר להרחיב על כך את הדיבור. עם זאת, מקרים שחוזרים ובאים בפני בתי המשפט מעידים כי תפיסה בסיסית זו של כבוד וצדק לא הפכה במידה מספקת לנחלת הכלל. 'אונס אמיתי', בלשונה של המלומדת (Susan Estrich, Real Rape (1987)), אינו רק אונס בסמטה חשוכה. אדרבה, במקרים רבים תקיפות מיניות אינן תואמות דפוס סטריאוטיפי זה של עבירת האונס (השוו: דנה פוגץ "ברצון שניהם ובשמחתם" – אינוס בידי בן זוג והתווית גבולות המשפט הפלילי בחברה משתנה' עיונים במשפט מגדר ופמיניזם 501 (דפנה ברק-ארז ואחרות עורכות, 2007). תפקידו של המשפט להגן מפני תקיפות מיניות גם כאשר הן מתרחשות בבית, בין קרובים, או בני זוג בהווה או בעבר. למעשה, דווקא פגיעות מסוג זה הן קשות במיוחד, כאשר מתברר כי המקום שאמור לספק את השקט והביטחון הוא המקום שבו אורבת הסכנה. אל לו למשפט להיעצר על מפתן הדלת. ברוח המימרה הידועה – 'ביתו של אדם הוא מבצרו' – ביתם של כל איש ואישה צריך להיות מבצרם".

כפי שציינה השופטת ברק-ארז, הדין לא תמיד סיפק הגנה הולמת לנשים שסבלו מהתעללות בני זוגן. כאמור, בעבר הלא רחוק, הנורמה המקובלת היתה כי אונס על-ידי בן-זוג לא נחשב ככזה (ראו גם Cathrine A. MacKinnon, Sex Equality 684 (2nd edition, 2007); אורית קמיר כבוד אדם וחיה: פמיניזם ישראלי, משפטי וחברתי 130 (2007)). ימים אלה חלפו ללא שוב – וטוב שכך.

י. חכמינו במשפט העברי ציוו על האדם להיזהר בכבוד אשתו, ולא לפגוע בה – "האזהב את אשתו כגופו, והמכבדה יותר מגופו [...] עליו הכתוב אומר (איוב ה', כ"ד): 'יִיָּדַעַתְּ כִּי שְׁלוֹם אֶהְיֶה לָּךְ וְפָקַדְתָּ בְּךָ וְלֹא תִחָטֵּא'" (בבלי סנהדרין ע"ו ע"ב). וכן מובא בשו"ת מהר"ם מרוטנבורג [ר' מאיר בן ר' ברוך, המאה ה"ג, אשכנז] חלק ד' (דפוס פראג) סימן פ"א: "כל בן ברית חייב לכבד את אשתו יותר מגופו [...] לחיים נתנה ולא לצער [...] והמכה את אשתו מקובלני שיש יותר להחמיר בו מבמכה את חברו דבחבירו אינו חייב בכבודו ובאשתו חייב בכבודה [...] והעושה יש להחרימו ולנדותו ולהלקותו ולעונשו בכל מיני רידוי [...]". באופן דומה, אוסר המשפט העברי גם על התעללות מינית של בעל באשתו (ראו פסקי ריא"ז [רבי ישעיהבן אליה די-טראני, המאה ה"ג, איטליה] בבא קמא פרק ג'; שו"ת מהר"ם מרוטנבורג חלק ד' (דפוס פראג) סימן תתקכ"ז; נ' רקובר "יחסי אישות בכפיה בין הבעל לאשתו" שנתון המשפט העברי ו-295 (תשל"ט-תש"ם)).

יא. דומה, כי טיעונו העיקרי של המערער כנגד גזר-הדין נוגע לחריגה ממדיניות הענישה המקובלת. טענה זאת אין להלום ביסודה. המערער מפנה לפסקי-דין בהם נגזר עונש קל יותר, אך נראה כי נסיבות אותם מקרים אינן דומות למקרה שבפנינו. חלק ניכר מפסקי-הדין אליהם מפנה המערער אינם כוללים הרשעה בעבירות של תקיפת בת זוג – וכך בע"פ 1091/07 פלוני נ' מדינת ישראל (2008), בע"פ 7609/06 פלוני נ' מדינת ישראל (2008), ובע"פ 8998/12 גואטה נ' מדינת ישראל (2013); מנגד, בע"פ 7953/12 פלוני נ' מדינת ישראל (2013) – שהובא אף הוא על-ידי המערער – אין מדובר בהרשעה בעבירות מיניות. בפנינו מקרה מצער הכולל הן עבירות אלימות והן עבירות מין, ופשיטא שלכך השפעה על חומרת העונש הנגזר. במקרים המשלבים עבירות מין ועבירות אלימות, התוצאה לרוב אינה רחוקה מהעונש בנידון דידן – ראו לדוגמה ע"פ 5760/14 פלוני נ' מדינת ישראל (2015) וע"פ 5854/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2014) (בתשומת לב להערתו של חברי השופט שהם בפסקה 15 לפסק-דינו בנוגע לקלות העונש). כן ראו ע"פ 11847/05 מדינת ישראל נ' פלוני (2007).

יב. ואולם, כאמור המערער מחל על ערעורו על הכרעת הדין, ולעת הזאת שולם הפיצוי למתלוננת במלואו. כעולה מהחלטתנו מיום 11.6.15 ראינו בתשלום הפיצוי חשיבות כדי לסייע למתלוננת. אנו מבקשים לראות בחזרה מן הערעור על הכרעת הדין ובתשלום הפיצוי גם סוג של "הבעת חרטה מעשית" מצד המערער, וקבלת אחריות שלא היתה לפני כן. נוכח אלה, וגם כדי לעודד את המערער לקבל את הטיפול הדרוש ולהתמיד בו, החלטנו – לא בלי התלבטות – להפחית תשעה חודשים מן המאסר בפועל, כך שתחת שמונה שנים, ירצה המערער שבע שנים ושלושה חודשים. הערעור מתקבל במידת-מה בהתאם. שאר חלקי גזר הדין בעינם.

ניתן היום, י"ב בחשוון התשע"ו (25.10.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה

